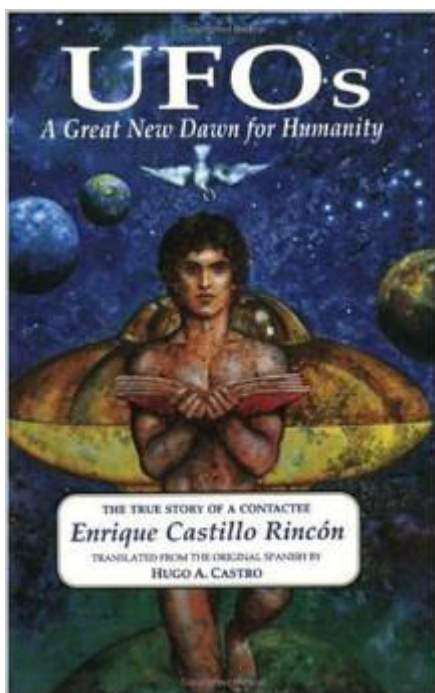

Setkání s Plejád'any v Kolumbii – Enrique C. Rincon

Enrique Castillo Rincon byl členem studijní skupiny UFO v Bogotě, Kolumbie, který v jisté době (1972) obdržel telepatický a automatickým psaním kontakt s některou civilizací z Andromedy a Plejádských kosmických lodí blízko Země.

V té době, jak už bylo řečeno, šel na místo, kde viděl loď, kterou sledovala jeho skupina a s ní i další, co byli ukrytí - policie a armáda. Ale všichni viděli nějaká "světla", která někteří považovali za vrtulníky a ostatní, že se odrazilo světlo z aut v oblacích.

Zde jsme se vstoupit, když tyto policisté objevili:

"Jeden z důstojníků se zeptal, co tam děláme. Byli varováni některými rolníky, kteří zavolali na centrální policejní stanici poté, co viděli podivný "vrtulník" vznášející se nad poli. Mysleli si, že by to mohli být pašeráci a rozhodli se varovat úřady. V té době, Kolumbie ještě nebyla postižena obchodem s drogami.

"Okamžitě jsem si spojil ta podivná světla, která byla považována za automobily, s "létající talíři." Nebylo pochyb o tom, že vesničané viděli stejné objekty! Nebyla to auta, byla to UFO.

Richard Deeb, nejstarší ve skupině, se setkal s velitelem hlídky a ztotožnil. Jako náhodou měl Richard vizitku od svého přítele generála a když se důstojník podíval na vizitku zmlknul a pozdravil ho v domnění, že to je sám generál. Richard jim vysvětlil, že naše přítomnost na tomto místě a v tuto hodinu byla součástí rozjímání a meditace - cvičení, které mělo být vykonáváno venku. Důstojník byl spokojen a poté, co při pohledu na tváře každého z nás ve skupině, nám umožnil jít svou cestou.

Opět jsme si volně vydechli. Alespoň na chvíli jsme zapomněli na účel naší návštěvy na La Calera. Několik vesmířanů kolem vojáků na nás zvědavě zíralo. Byli to poněkud neobvyklý pohled, o půlnoci na takovém místě. Šli jsme dolů k autům, bez jediného slova, když jsme

souhlasili dodržovat přesně pokyny "bytosti z Andromedy."

Všichni jsme dostali jasný pokyn, abychom následující den byli doma, a že ve 20:00 se sejdeme u Richarda Deeba, abychom porovnali naše informace. Pak jsme odjeli do svých domovů.

Přijel jsem domů velmi pozdě v noci. Moje žena se na nic neptala. Měla za to, že jsem byl dlouho zaneprázdněn, možná instalací počítače nebo péčí o nějakou důležitou záležitost. Neměla tušení, kde jsem byl.

Další den byl 12. října "Dia de la Raza" (Race Day), což byl v Kolumbii svátek, který se slaví speciálními obřady o "objevení Ameriky." Minutu před polednem, jsem se snažil přesvědčit svou ženu, aby mě nechala samotného v domě na pár hodin. Žil jsem ve španělské čtvrti "Santa Isabel" v Bogotě, dobře známou, protože tam žilo mnoho významných obchodníků. Moje žena hněvivě protestovala, a vztekle mne oznámila toto:

"Enrique, pokud se budeš stýkat s těmito Mar'any, tak se z toho zblázníš!"

Zabouchla dveře a odešla se svým psem Dingem, který šťastně vrtěl ocasem a běžel za ní.

Byla jsem konečně sám. Odpojen jsem zvonek a odešel do ložnice. Připravil jsem si papír a tužku a posadil se na postel, kde jsem začínal svá relaxační a koncentrační cvičení. Odepnul jsem si hodinky ze svého levého zápěstí. Bylo téměř 12:00. Čas ubíhal rychle, ale nic se nestalo. Rozhodl jsem se, že jsem asi nebyl jeden z vyvolených, a že bych měl ukončit koncentraci. Vstal jsem a šel k oknu. Podíval jsem se na oblohu a zeptal se sám sebe:

"Jak může "létající talíř" přiletět ke mě domů, v 12:00, ve svátek a se všemi těmi lidmi na ulici? Nesmysl!"

Sotva jsem pomyslel na toto bláznovství, když jsem slyšel hlas:

"Enrique, piš!"

Otočil jsem se a překvapen běžel ke dveřím ložnice. Otevřel jsem je, ale v obývacím pokoji nikdo nebyl.

"Enrique, piš!" opakoval hlas.

Tak rychle, jak to jen šlo, vzal jsem papír a tužku. Rozhlédl jsem se a snažila se najít zdroj tohoto hlasu. Pak jsem ucítil divný pocit, jaký jsem již kdysi cítil - stabilní, bzučivý zvuk, jako zvuk včel, které bzučí u uší. Zmocnila se mě panika. Hlas přetrvával.

V centru mého mozku jsem slyšel rytmické bubnování. Můj dech se abnormálně zrychlil. Držel jsem papír na stole a začal psát, co hlas diktoval. To bylo v asi ve čtrnáct hodin 12. října 1973, v pátek. Minuty ubíhaly a já psal. Byla to má první komunikace s mimozemšťany.

Slzy, nebo snad pot, kapaly na papír. Stránky byly naplněny takovou rychlostí, jak moje ruka zvládla. Silný třes ovlivnil celé mé tělo a podivná síla mě uchopila. Byl jsem tak dojat, že jsem nemohl ani myslet. Mé poznámky měly co do činění s "třetí světovou válkou".

Skončili tím, že mi řekli, že tehdy v noci nebyl žádný kontakt, ale že další vesmírní bratři přijdou.

"Pokračuj se skupinou," řekl hlas. "Budeme v kontaktu s vámi. Sbohem!"

Hlas rovněž zdůraznil naše špatné chování během předchozí noci, během ní nebyla respektována základní pravidla chování, když jsme zuřivě tvrdili něco o incidentech, právě

zažitých. Podle nich tento způsob chování skupině nepomohl. Třásl jsem se, když jsem slyšel tento postřeh. Komunikace skončila. Vstal jsem a šel do koupelny.

Otočil jsem se ke kohoutkům a podíval se na obraz v zrcadle. Moje oči byly podlité krví. Moje ruce a nohy se stále třáslly. Nebyl to pot, který spadl na papír. Byly to slzy, které nekontrolovatelně stékaly z mých očí. Kolem nosu a nehtů se objevila fialová čára. Mé tělo celé svědilo. Umyl jsem si obličej a vrátil se do ložnice, chvíli odpočíval a pak shromáždili a uspořádal právě napsané listy a znova je pečlivě přečetl. Byl jsem hluboce dojat. Pak jsem je složil a dal si je do kapsy. Nakonec jsem ležel na boku na posteli a znovu odpočíval.

Dostatečně osvěžen, jsem se vrátil do koupelny a viděl, že fialové linie jsou pryč. Znovu jsem si umyl obličej a cítil se v pohodě. Upravil jsem si šaty, znovu zapojil zvonek a odemkl domovní dveře. Pak jsem hvízdal a volal jednoho z mých synů, který hrál fotbal asi padesát metrů od domu.

Když se moje rodina vrátila, Beatriz stále neovládala svou náladu. Zeptala se mě, proč jsem tak bledý a znovu kritizovala mé aktivity s UFO. Zkazil jsem jí hodinu oběda. V tuto chvíli, přišel můj bratr Roberto a ledabyle jsem mu ukázal napsané stránky.

"Enrique, kde jsi to vzal?" Nechtěl jsem mu nic vysvětlovat a on řekl: "Vím, že třetí světová válka se zatím nekoná, ale možná to přijde, bez ohledu na vše" a to bylo všechno. Dal jsem stránky zpět do kapsy a odešel, hledaje společnost mé přítelkyně, se kterou jsem mohl probrat nedávné události. Pozval jsem ji do kina a tam jsem jí řekl o zprávě. Poslouchala překvapeně, a náhle ukončila můj monolog s upozorněním na to, co se nazývá jako prostý *spiritismus* nebo *představitost*. Rozhodl jsem se, že raději nepokračovat ve svém příběhu.

Té noci, mezi nočními můrami a šílenými myšlenkami, jsem skoro nespal. Létající talíře přistály na mém domě, dveře se zabouchly a kroky se rozléhaly v mých snech. Druhý den, v sobotu, jsem pozdě přijel do kanceláře. Bylo devět hodin. Čtyři lidé ze skupiny na mě čekali. Jeden z nich promluvil o odpočinku, řka:

"Enrique, Karen se urazila. Proč jsi nešel na schůzku? Několik skupin přijalo zprávy, které je vyzývaly jít do takových a takových míst. Byli jsme na Fontibon, El Rosal, LaCalera, Choachi. Čekali jsme marně do 03:00. Nikdo se neukázal."

Naslouchal jsem jim tiše. Klidně jsem odpověděl, že důvod mé nepřítomnosti byl kvůli zprávě přijaté o den dříve, v němž mě bytosti z Andromedy informovaly, že v noci nebude žádný kontakt.

Moji přátelé se na sebe podívali. Podal jsem jim ručně psané stránky a oni si je dychtivě prohlíželi. Napadla mě myšlenka. Varoval jsem čtyři členy skupiny, aby si zachovali mlčení o zprávách, které jsem dostal o tomto nočním setkání. Chtěl jsem s spolehlivě zjistit, zda ještě někdo z naší skupiny dostal zprávu, jako je ta moje. Tu noc, v době čtení zpráv uvedené na každé z nich, žádné další zprávy byly hlášeny.

Všichni se shodli, že jsem byl nějakým způsobem vybrán bytostmi z Andromedy pro předávání zpráv, a že zápis byl skutečná zpráva. S tímto nečekaným výsledkem, jsem zprávu četl nahlas. Nikdo nediskutoval o pravdivosti mé zprávy, to bylo samozřejmé. Ostatní nechtěli o tématu moc mluvit a schůzka pokračovala jako každá jiná. Seděli jsme na našich obvyklých místech, a ve 20:15 v sobotu 14 října 1973, jsme začali naši meditaci.

Seděl jsem zády k oknu, které bylo otevřené na ulici. Byl jsem oblečený v neformálním oblečení, na sobě modré tričko, šátek kolem krku a koženou bundu. Všichni se dívali na Chela. Deset či patnáct minut mlčky uplynulo. Pak jsem cítil stejný bzučivý zvuk, jako den předtím. Hlas, tentokrát velmi slabý, řekl: "Enrique, psát!"

Zpráva začala takto:

"Jsme poslové z Plejád, stejní, kteří dali znalosti Inkům a dalším rasám."

Otřásl jsem se, bylo to velmi nepříjemné a téměř bez dechu jsem trhnutím rozepnul košili a hodil pryč šátek, který přistál na klíně Marjorii Hollmanové. Tentokrát jsme byli připojeni k bytostem z Plejád, a ne z Andromedy!

Spadl jsem do jakéhosi okultního kouzla, svázaného s mým jazykem. Všichni moji přátelé si toho všimli, mnul jsem si ruce a položil je na hlavu. Začala nová zpráva a v tu chvíli jsem ztratil pojem o čase a místě.

Nevzpomněl jsem si nic. Po půl hodině jsem otevřel oči. Marjorie a Maria Teresa mi otřely pot z tváře. Karen držela mou hlavu a bez přemýšlení jsem se jí zeptal:

"Karen, co se stalo?"

Ona odpověděla přísně: "Mé dítě, byl jsi pryč hodně daleko!"

Zpráva říkala, že jsem byl jako jediný v Kolumbii vybrán mimozemšťany, abych se zúčastnil přímého fyzického kontaktu na schůzce, které by se dala brzy čekat. Do té doby jsem byl jediný člověk v zemi, který podstoupil takovou zkušenost. Paulina, Richardova manželka, mi přinesla šálek teplého mléka s brandy. Cítil jsem stejným ospalost, jako den předtím. Marjorie a Jorge Eduardo mi energicky mnuli ruce. Lehl jsem si do postele. Naštěstí tam byl doktor Rafael Contreras, který po mém přezkoumání za pomoci stetoskopu řekl, že kromě mírně zvýšené tepové frekvence objevil, že jsem v dobrém zdravotním stavu.

Stěžoval si trpce na to, že nikdo s videokamerou nezachytil okamžik, kdy jsem dělal ve vzduchu rukama nějaké divné znaky. Hodně z informací, co mi poskytnuli, odkazovalo na zlatý disk, ukrytý v chrámu v Peru a na jisté papyry a rukopisy. Vše bylo zaznamenáno na pásce, která nám pak umožnila ukončit malé spory o některých překroucených slovech. Pak jsme se dohodli, že se sejdeme znovu následující úterý.

Pulzující bolest hlavy mě trápila pokaždé, když jsem přijímal nějaké sdělení. Bylo to už Chela, který obdržel zprávy, že byl já, kdo musel nést důsledky komunikace. Hrozná bolest hlavy mě donutil přeskočit práce na dva dny. Dvakrát jsem odmítla přijmout další komunikace od mimozemšťanů.

Říkali, že po dvou nebo třech více sezení, bolest hlavy by jít pryč.

Zleva doprava na obrázku z roku 1992: Garcuela Torres (Chela) - která jako první obdržela ET-komunikaci, Enrique C. Rincon a mrs. Majorie de Hollman, v jejím domově v Bogotě bylo přijato mnoha pokynů a zpráv.

V jednu chvíli jsem slyšel, že se měří můj mozek. Dokonce mi dali zprávu. Podle ní bylo chvění mého mozku 829 "valiums." Myslel jsem si, že to bylo jakési napětí, přirozená frekvence mozku. Nicméně mi nikdy nevyjasnili tento bod.

Je velmi těžké vyjádřit plnou hloubku a smysl těchto zkušeností, protože většinu času, se všemi průvodními účinky a důsledky, byl dopad smíchán a protkán na mnoha úrovních s vnitřními událostmi, neviděných očima ostatních lidí ve skupině.

Role Karen už nebyla jasná. Byla iniciátorem, ale jakmile byla její mise dokončena, lesk její "aury" vybledl. Karen trvala na mé potřebě posílit mé vazby s "Nadjá."

Provedl jsem krok za krokem, její doporučené postupy pro kontaktování, ale cítil jsem se frustrovaný, protože jsem si uvědomil, že jsem postrádal nadpřirozené schopnosti druhých. Spíše jsem měl vinu na "bezvědomí." Jistě, nevěděl jsem o silách, které nás ovládaly. Mimochodem, naše skupina byla organizována, nejprve se sedmnácti lidmi. Později se rozrostla na dvacet sedm členů. Vzhledem k významu událostí, které se postupně konaly, uvádím jména původní skupiny:

1. Pan Richard Deeb
 2. Paní Paulina Deeb
 3. Marjorie Hollman
 4. Maria Teresa Paladino
 5. Graciela Torres (Chela)
 6. Alfonso Blanco (Poncho)
 7. Cosme Mejia
 8. Heberto Cediél
 9. Dr. Rafael Contreras
 10. Pedro Avila
 11. Gloria Avila
 12. Alba Avila (dcera Pedro Avily)
 13. Alcides Camelo
 14. Victor Rodriguez
 15. Fernando Ma 'rquez
 16. Jorge Eduardo Silva
 17. Adriana Turner (Karen)
- a Enrique Castillo Rincon (já)

Někdy skupina narostla v důsledku výzvy ze strany některých členů. Opak se také stal. Jak čas ubíhal, několik členů odešlo, přesvědčeno o tom, že to, co se děje, bylo podvodné nebo projev čarodějnictví, spiritismu nebo šílené mysli. Ostatní odešli, protože očekávali něco velkolepého. Pravidelně jsme se setkávali v úterý a pátek, ve 20:00 hodin.

Během další komunikace, nám bylo řečeno o starém chrámu v troskách v Peru, kde je ukryta platná historie lidstva. Ale řekli, že nejen v peruánském chrámu je taková informace: bylo také skryta v různých místech ve Střední a Jižní Americe, kde jsou ztracená města, která se nachází někde v andské pohoří.

Jakmile bychom hádanku dali dohromady, s informacemi převzatými z chrámů, pyramid a zapomenutých měst, lidstvo nebude mít jinou možnost, než přijmout fakta tohoto poznání, které je zcela odlišné od toho, co se v současné době učí o historii planety. To vše byly pro nás novinky. Byli jsme nadšeni z možnosti, že bychom mohli být první, kdo obdrží tuto informaci. Svým způsobem jsme byli privilegovanou skupinou.

Přesto, že důkazy, jsme měli na dosah ruky, tak jsme pochybovali. Do konce října 1973, nám jen "vyslanci" z Plejád oznámili datum fyzického kontaktu s nimi.

Ve chvíli, kdy přišel, byli jsme připraveni!

Kontakt

Do konce října 1973, během jednoho z telepatických setkání s "vyslanci z Plejád," oznámili mnou schůzku na 3. listopadu v blízkosti nejmenovaného jezera. Poté, co jsem byl vybrán jako jediná osoba v Kolumbii, k takovému setkání, zažil jsem řadu zkušeností souvisejících s jeho přípravou. První z nich byla během snu.

V průběhu čtyř po sobě jdoucích nocí, jsem opakovaně viděl tváře ukazující na jezero, obklopené lesy a nízkými kopci. Nešlo to vysvětlit mými přáteli ze skupiny, protože by to pravděpodobně přisuzovali neobvyklým vlivům na podvědomí, tak jsem se rozhodl nechat si to pro sebe a pokračovat na vlastní pěst s jakýmkoli pokyny, které jsem obdržel. Bylo by nemožné, vysvětlit něco, co se samo o sobě zdálo být nelogické.

Kromě toho, mnozí pochybovali, vzhledem k neúspěšnému pokusu v La Calera, který navzdory tomu, že byl pečlivě analyzován, stále vyvolával určité podezření, pokud jde o jeho pravost.

Moji přátelé z vesmíru to předpokládají a mají zájem na úspěchu mise, zesílili svou komunikaci se mnou a popisovali přesné souřadnice místa zvoleného pro setkání. Kromě toho, že mi dali pokyny, co bude následovat, jakmile dorazím k jezeru a lesu, kterým je obklopeno. Bylo mi řečeno, abych postupoval podle pokynů ze snů, k nalezení mýtiny v lese. Tam měl být strom, kde pod jeho kořeny, mezi středně velkými kameny, měl bych najít kouli, vzít ji do ruky a jít na určené místo. Určili čas schůzky na 20:00. Zakázali mi vzít nože a jiné zbraně.

Vstal jsem v sobotu 3. listopadu brzy a ze strachu z nějaké nepředvídané události, jsem upozornil svou ženu a spolupracovníky, aby očekávali moji možnou absenci po několik dnů, bez dalšího vysvětlení. Obědval jsem v poledne jako obvykle a kolem jedné odpoledne šel na autobusové nádraží. Autobus jsem opustil v 15:30 a šel bez jakýchkoli mimořádných událostí, s výjimkou společnosti několika rolníků, kteří šli po druhé straně cesty.

Po dvou a půl hodinách jízdy, jsem vystoupil autobusu, který spěchal pryč, zanechávající za sebou nepříjemný oblak prachu. Sledoval jsem ho, dokud se neztratil v dálce, zatímco jsem v mé mysli přezkoumával sled událostí, které mě vedly až k fyzickému setkání s mimozemšťany.

Moje oblečení bylo jednoduché - bavlněné kalhoty, pracovní obuv, pončo a klobouk půjčený od Richarda Deeba, abych vypadal jako venkovan a zamezil vzniku nějakého podezření. Poté, co jsem prohlížel krajinu a shromažďoval všechny své síly, odhodlaně jsem šel dále. Šel jsem asi dvě hodiny, zastavil se jen, abych popadl dech. Cesta byla obtížná, a úsilí mi rozbušilo srdce. Vzpomněl jsem si, že jsem měl v dětství potíže s astmatem.

Krajina byla velmi plodná. Její zelená barva kontrastovala s modrou oblohou. Zvuky přírody nepředpovídaly nic neobvyklého. Jednou za čas, náhlý výkřik nějaké ženy, která nebyla vidět, co protestovala kvůli něčemu, co jsem nemohl vidět, narušil mé myšlenky.

Blížil se západ slunce a přišel jsem na okraj jezera. Stojíce na měkkém povrchu pokrytém bujnou vegetací, klesl jsem do bahna a namočil si své boty a nohy, což mne donutilo vylézt zpátky na pevnou zem a vzít to oklikou zřídka používanou pěšinkou. Uvědomil jsem si, že tam jsou dva lesy, oddělené plochou jezera, které se táhlo mezi nimi. Voda byla klidná, narážela docela tiše na břeh, zvlněná velmi slabým, ale mrazivým větrem.

Podíval jsem se na hodinky a snažil se přijít na to, jestli to stihnu na čas, a obnovil snahu pohybovat se rychleji. Skupiny stromů byly přede mnou, zvolilo jsem první a šel rychle tím směrem. Když jsem do ní vstoupil, byl jsem ohromen hustotou lesa. Není divu, že mimozemšťané si vybrali tak osamělé místo, jako je toto

Pokračování z knihy: "[UFO: úsvit nového lidství](#)"...

Když přišel do blízkosti jezera, jakoby všechno znal, jako kdyby tam už byl a nyní prožíval něco, co už předtím zažil a mohl vidět místo, které bude označeno kovovou koulí která ho povede. Myslel si, "Toto místo je dobré!"

"Přijel jsem s velkým očekáváním," připomněl si Enrique a přišel příliš blízko k jezeru, takže vstoupil do vody až po kolena. Bylo velmi chladno. Přemýšlel, že v tuto chvíli se sešla v Bogotě. Modlil se, aby všechno dobře fungovalo, při jeho očekávaném setkání s kosmickou lodí.

Bylo tam více než 30 dalších členů této studijní skupiny v Bogotě, kteří vyvinuli "hlasový kanál" ke komunikaci, který sděloval zprávy od návštěvníků z jiné planety. (Nezapomeňte, že se to stalo před 20 - 25 roky, než se metoda channelingového přenosu stala běžnou).

Byla provedena řada nahrávek hlasového kanálu a byly položeny a zodpovězeny mnohé otázky. V reakci na žádost o více přímých setkání tváří v tvář, byla skupina vyzvána vybrat mezi nimi jednoho člena, aby je zastupoval v takovém jednání. Vybrali Rincona, jako jejich "kanál" se skupinou medituující v Bogotě.

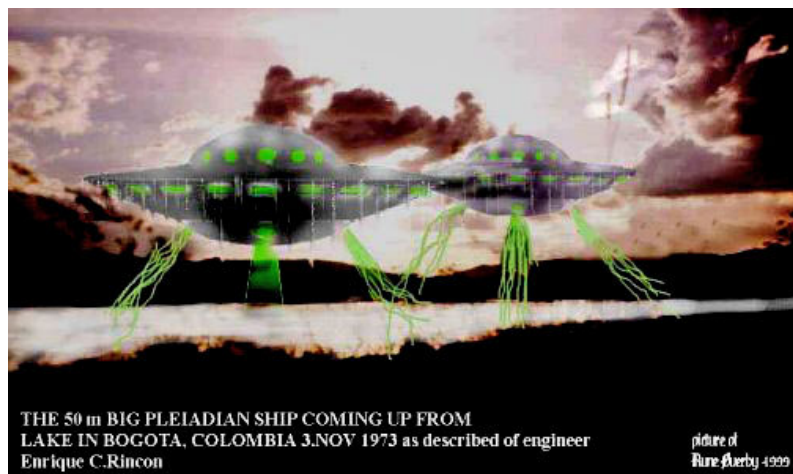
"Tak jsem pokračoval. Našel jsem malou kovovou kouli, kterou mi popsali. Vzpomněl jsem si, co viděl v náhledu z této scény, žena s dítětem v náručí a oslík nese nějaké dřevo, dva psi a další dítě jdoucí podél boku. Tak jsem čekal. Opravdu, všichni tam byli také.

Dívali se na mě trochu divně, ale šel jsem dál, a pokračoval jsem normálně jako před tím. Přišel jsem na místo, kde jsem viděl dva shluky stromů, přesně tak, jak jsem to viděl ve vizi nějaký čas předtím. Nevěděl jsem, který to byl zamýšlen, tak jsem zvedl kouli a šel k nejbližší skupině, protože jsem měl kouli a ta by věděla, kam mám jít."

"Koule se stal aktivní a začala se zahřívat. Byla asi velikosti golfového míčku a byla plná malých otvorů. Jakmile jsem ji vzal do svých rukou, začala se zahřívat a úzké paprsky světla vycházely z otvorů. Byla tak horká, že jsem ji musel držet jen prsty přes mé ponožky. Měl jsem dojem, že byla něco jako kompas, ale neměla žádnou štelku nebo cokoliv jiného. Byla to jen kovová koule z nějakého materiálu, jako je nerezová ocel.

Šel jsem do hloučku stromů, kde jsem si pamatoval, že tam byla nějaká mýlina. Zjistil jsem, že je asi 20:10, měl jsem 10 minut zpoždění. Báł jsem se o to. Pořád jsem měl kouli v ruce a díval jsem se kolem sebe, ale neviděl jsem nic neobvyklého. Podíval jsem se nahoru a uviděl pouze větve a listy. Pak jsem slyšel něco jako vzdálený motor lodí, který se ztrácel v dálce. Čekal jsem v lese, minuty běžely strašně pomalu. Podíval jsem se na hodinky a nyní bylo už 20:15. Myslel jsem si: "Panebože, co se bude dít? Ochráníš mě v každém případě?"

Začal jsem pociťovat strach. Upřímně mě to vyděsilo. Byl jsem tam, zastupující všechny lidi, kteří se modlí za mne, a přemýšlel o odstoupení z akce. Rozhodl jsem se nakonec, nevzdat to. Ve 20:25 jsem začínal slyšet obrovský hluk. Byl jsem v lese a nemůže říct, odkud to přicházelo. Najednou byla celá plocha intenzivně osvětlena.

Dvě obrovská plavidla přiletěla a zastavila se přímo nade mnou. Po nich proudila voda, jako by přiletěla ze dna jezera. Kaskádovitě stékala voda po bocích, jako z ponorky, když se vynoří. Čekal jsem bez dechu, a jen jsem se díval. Letěly nade mnou a celá oblast se zahřívala. Musely vyzařovat obrovské množství energie. "

"Tyto letouny měly tvar

plochého disku, a pod nimi jsem viděl něco se otáčet, jako by tři velké bílé kulaté části, které se pomalu točily a vydávaly barevné světlo. Tyto gigantické objekty, byly obrovská podívaná, což mi dalo nový důvod k poplachu. A pak to ztichlo. Mohl jsem mohl jen slyšet velmi tichý zvuk. Visely tam na obloze, asi 100 metrů od sebe, jak jsem nejlépe mohl odhadnout. Tyto objekty byly ve tvaru velkého polévkového talíře s vstoupným okrajem. Byly asi 45 metrů v průměru a asi 12 m vysoké. Mohl jsem vidět velmi jasně kopule na vrcholu.

Světlo se pomalu stmívalo a pohasínalo, jediný malý jasný zdroj světla svítil, byla osvětlená pouze oblast přímo pod lodí. Pak se jedna z lodí začala přibližovat. Druhá zůstala klidně na místě. Znovu jsem se začal bát, když jsem viděl to obrovské monstrum tak blízko. A pak se zastavila, přímo nad říčkou a vyslala dva boční paprsky světla. Tyto nové paprsky svítily přímo dolů a viděl jsem, jak dvě bytosti v nich sestupují, jako ve výtahu.

Při svém sestupu se schovali za stromy, takže z mého postavení jsem je neviděl na zemi. Pak jsem slyšel jejich kroky, když se přiblížili. V tuto chvíli se všechna světla na kosmické lodi rozsvítila a rozhostilo se úplné ticho."

"Poté, co se rozzářilo na svítivost, jasný jako ve dne, jsem nemohl nic vidět, když světlo zhaslo, a pak jsem slyšel kroky bytostí, které jsem spatřil asi na 10 metrů. Blížili se samostatně jeden od druhého. Měli helmy a obleky, které se zdály velmi vybavené, a já jsem je mohl zřetelně vidět, jak se blížili.

Pak jsem uslyšel první telepatickou komunikaci: "Bratře, jsme tady. Neboj se. Jsme tvoji přátelé."

Snažil jsem se, aby koordinovat své nápady a myšlenky: "Ano, proč ne, já se nebojím."

Pak jsem slyšel hlas:

"Já jsem tvůj přítel, Enrique, neboj se."

Zavrtěl jsem hlavou. Viděl jsem, že byli vysocí, víc než metr sedmdesát. Když přišli až na dva metry, řekli mi: "Jsme tví přátelé. Neboj se".

Řekl jsem: "Ano", a druhý řekl: "Pokud nejsi připraven, můžeme se zastavit jiný den. Pokud se nebojíš, můžeme pokračovat v tomto kontaktu a můžeš vystoupit na palubu."

Řekl jsem, že jsem připraven a udělal krok dopředu, aby viděli, že již nemám strach.

Všimli si, že jsem ještě trochu opatrný, pak jeden z nich mě vzal za ruku a druhou za rameno a řekl: "Pojď s námi až do světla."

Šli jsme pár metrů dopředu a jeden z nich řekl:

"Pořád rovně. Cítím ještě ve vaší hlavě a ve vašem těle trochu obavy, ale nic se vám nestane."

Druhý řekl: "Bratře Enrique, my ti to garantujeme. Nechceme ti způsobit žádnou škodu. Navíc, pokud máš ještě stále strach, můžeš se vrátit a my to připravíme na další den."

Nemohl jsem vidět jejich tváře přes helmy. Zeptal jsem se, jestli přilby mají hledí a vpředu se pozvedlo u jednoho jakési hledí zvedl, ukazuje nos a ústa, ale částečně pokrývající ústa, která měla obdélníkový tvar. Nemohl jsem vidět dobře přes skafandr, protože byla tma, a neviděl jsem až do teď přesně, jaké barvy skafandry byly. Pak mě zastavil a řekl, že budu mít trochu strach. V té chvíli se kosmická loď posunula vpřed a vypustila paprsek světla.

Rekonstrukce příhody – Enrique Rincon v lese očekává přilet lodí

Cítil jsem obrovské vzrušení a trochu šhubání na celé pokožce hlavy, jako mě píchali jehlami. Stál jsem vzpřímeně a začal stoupat. Když jsem viděl, že jsou stromy pode mnou, pomyslel jsem si: "Co kdybych měl spadnout."

I nadále jsem stoupal jako ve výtahu. Byl jsem obklopen nažloutlým světlem. Dělal to dojem, že je pevné. Snažil jsem se ho dotknout rukama a cítil něco pevného jako křišťál. Muselo to být jen energie, protože jsem neviděl krystaly. Neviděl jsem nic, ale když jsem se světla, cítil jsem ho jako tuhé a pocítil jsem ránu a pak se brána začala otevírat, až tam byla zcela otevřená, byl jsem uvnitř a zavřela se. O chvíli později vstoupili další dva, sundali si helmu a usmáli se. Sundali přilby, takže jsem mohl vidět jejich tváře."

"Ptali se mě na kouli, kterou jsem jim dal a pak řekli: „Čekej tady a sundej si šaty!“ Tak jsem si všechno vysvlékl. Otevřeli automatický vstup a vešli jsme. Pak otevřeli boční průzor, jako okno a dívali se na mě s úsměvem. Slyšel jsem hlas, který řekl: „Neboj se, bude tady trochu kouře, ale je to nutné. Neboj se.“ I přes jejich ujištění, jsem si to okamžitě spojil s nacistickou plynovou komorou. Neviděl jsem, odkud kouř přišel, ale objevil se a cítil jsem ho jako citron. Trvalo to asi minutu a pak zmizel přes nějaké obdélníkové otvory ve zdi. Pak jsem si všiml, že moje tělo tam nevrhá žádný stín. Myslel jsem si: „Odkud vlastně to světlo přichází?“ Neviděl jsem žádné lampy.

Pak mi dali moje šaty, které jsem si opět oblékl, kromě ponča a sombrero. Otevřeli se dveře a řekli mi: „Teď můžeš pokračovat dál“, což vysvětlovalo, že celý proces byl dezinfekcí všech mikrobů, které jsem si možná přinesl z povrchu Země. Šel jsem do první místnosti, která se objevila a byly tam čtyři osoby, které tam na mě čekaly. Přišel jsem k prvnímu, který řekl: „Enrique, jak se máš?“ a podal mi ruku. Podal jsem mu svou a řekl: „Jak se máš, bratře?“

„Také ti potřesu rukou“, řekl jiný. „Ten, první, co ti podal ruku je velitel plavidla.“ Řekl jeho jméno, které znělo jako Cramish. Podal jsem mu ruku a on mi na ni poklepal. Zbytek posádky mě pozdravil také tímto způsobem. Jediný, kdo mi nepodal ruce byl ten první, který mne oslovil „Bratře Enrique“. Teď se na mě otočil a řekl: „Já jsem Cyril.“ Odvětil jsem: „Jaký Cyril?“ a on řekl: „Cyril, Cyril Weiss, vzpomeneš si na rok 1969 v Caracasu, ve Venezuele, u vchodu do kina, když jsme se potkali?“

„Ano! Cyril Weiss! Ale ty ses trochu změnil. A co tady děláš?“

A on řekl: „Já jsem jeden z posádky této lodi.“

Byl jsem hrozně překvapený, když řekl: „Jsme s tebou v kontaktu po dobu osmi let.“

Pochopil jsem teď, proč mi podal svou ruku jako pozemšťan. Pak mě představil ostatním. Byl tam jeden se jménem Cramecan, další se jmenovali Krulula a Krenza a pak mi řekl, že jeho jméno není žádný Cyril, ale Krhisnamerk. Znělo to hinduisticky. Všichni hovořili telepaticky, kromě jednoho, který mluvil jako první a vyslovoval slova v perfektní španělštině.

Posadili mne ke stolu, jakoby z křišťálu, na sedačku z nějakého plastu, vypadajícího jako kůže. Všichni návštěvníci byli oblečeni podobně, měli dva typy oblečení. Jedni měli na sobě stříbrné kombinézy a další obleky barvy jako Coca-Cola. Byli tam i další, kteří měli podobné oblečení v tmavě šedé barvě s oranžovými rukavicemi a botami. Jeden z nich si sundal své rukavice, takže jsem mohl vidět jeho ruce, které byly dokonale tvarované. Jejich tváře byly krásné, bez kazů kůže a hladké jako u dětí. Jejich vlasy byly dlouhé, padaly téměř na ramena. Cramecan mi řekl, že on je velitelem lodě, a že tam je 12 členů posádky. Kontaktovali mne, aby mi prozradili, co se bude dít na naší Zemi. Zeptal jsem se ho, koho kontaktují a on řekl: „Lidi, jako jsi ty.“ Neřekl o tom více informací a já jsem nevěděl, jak dál pokračovat. Tak jsem se ho zeptal, mají-li na palubě ženy a on odpověděl: „Ano, máme u nás ženy, ale v této chvíli je nebudeš vidět.“ Pak jsem si vzpomněl, že mohl číst mé myšlenky dříve, než jsem se ptal a věděl, na co se chystám zeptat ještě dříve, než jsem otázku vyslovil.

Začali jsme hned s první otázkou. Přinesl jsem si mnoho otázek, které mi dala má studijní skupina. Téměř všechny z nich byly náboženské povahy. Nechtěl jsem se však v tomto okamžiku na to ptát. Začal jsem otázkou, kde hledají své kontakty a proč si vybrali právě mě. Řekli mi, že mé skutečné jméno není Enrique. Mám ještě další jména, která neznám. Čekal jsem, co se z toho nejprve vyvine. Mám dojem, že věděli něco o mých předchozích inkarnacích.

Zeptal jsem se pak, odkud přišli a odpověděli, že z Plejád. Zeptal jsem se jich, kde jsou Plejády a oni řekli: „To je to souhvězdí, kterému říkáte Sedm sester.“ Tak jsem si vzpomněl, že je to malé souhvězdí mající sedm jasných hvězd. Zeptal jsem se jich, jak daleko je od Země a oni mi odpověděli, že podle našich měřítek 328 světelných let odtud, což prý ale není pravda, protože je mnohem dál.

Tak jsem se jich zeptal: „Jak to, že jste znali cestu?“ Možná byly moje otázky infantilní, ale pro mě byly důležité. „Jak dlouho jste sem letěli?“ Odpověděli: „Víš něco o relativitě?“ Řekli mi že teorie relativity Alberta Einsteina není kompletní, že budeme muset udělat tři opravy - rychlost světla není ve skutečnosti 300.000 kilometrů za sekundu, jak jsme přesvědčeni, ale mnohem větší. Vysvětlovali detaily, kterým jsem však nemohl rozumět. Pak mi řekli, že mají jiné měření času, které my neznáme, protože neplatí pro existenci ve fyzickém těle. Nechtěl jsem na toto téma dále pokračovat...

Vzali mě na návštěvu různých místností. Viděl jsem místnost pro meditace. Řekli, že je to místo k odpočinku a meditaci. Bylo krásné, nádherně zdobené brokátlem. Další místnost byla laboratoř, kde byly baňky se zelenou látkou. Ptal jsem se na to a říkali, že to je chlorofyl, který extrahovali z našich stromů, který je nezbytný pro jejich vlastní trávicí systém. Používá se při přípravě různých potravin. Měli také ovoce. Řekli mi, že jedli hodně ovoce z Jižní Ameriky. Mají rádi především broskve a meruňky, odnesli si mnoho ovoce, kukuřici, pšenici, rýži a ostatní rostliny. Kompenzovali to, co odnesli pomocí ionizujícího zářivého paprsku, který zrychlil vegetaci rostlin a nahradil tak odnesené ovoce během pár hodin. Nemohl jsem to docela pochopit, že mají záření, které může urychlit růst a zralost rostlin, ze kterých si vzali plody, které mohly nahradit během hodin. To bylo neuvěřitelné. Těžko jsem chápal i další věc. Znali genetické inženýrství a mohli ovládat genetické kódy pomocí procesu, který nazývali „zachování podstaty“. Tento proces umožnil navždy uchovat životní sílu buněk.

Řekli mi, že tam byli na misi. Patří k bratrské civilizaci s ostatními, kteří dostali konkrétní pokyny pro náš svět. Poukazují na to, že jsme vždy byli nepřímo vedeni některou z velkých osobností, která prošla naší civilizací během historie. Tito takzvaní Mistři byli považováni za

Bohy a vždy měli kontakt s mimozemšťany. Měl jsem pocit, že tyto bytosti, byly vyslány i na misi, týkající se vývoje naší planety.

Pak Cramacan, velitel posádky, mne pozval k návštěvě kontrolní místnosti, kde jsem viděl na zdi skvělé elektronické mapy. Viděl jsem panorama krajiny kolem nás, přes zelenou skleněnou kopuli. Seděli tam tři muži, když jsme vstoupili do místnosti, pozdravili mě a pak se vrátili k ovládacím panelům lodí. Kontrolní místnost byla na třetí úrovni pod kopulí, která byla na vrcholu této lodí. Když jsem viděl mapy, velitel mi vysvětlil, že to jsou kosmické mapy. Nechápal jsem je. Viděl jsem jen slabé osvětlení. Posádka byla u kontrolních panelů a já jsem viděl jen malá světélka, jako kontrolky v různých barvách, která se rozsvěcovala na mapách na panelu. Byly tam různé světelné body a linky, některé z nich jen na neurčitou dobu. Některé větší světelné body zřejmě představovaly galaxie a mlhoviny. Říkali, že jsou v kontaktu s tisíci obydlených planet a s ostatními mají kulturní, technologickou a vědeckou informační výměnu. Některé společnosti jsou nesmírně vysokého duchovního a vědeckého vývoje. Zeptal jsem se, které to jsou planety, ale velitel mi řekl, že by to bylo zbytečné, neboť tato jména by pro mne nic neznamenal, tak jako tak. Řekl mi, že tam, kde je linie mezi světly jasnější, tam pravidelně obchodují, temné linie jsou trasy průzkumu. Vypadají tak jen na omezenou dobu. Jsou sice na mapě, ale dosud je čeká tisíce let vývoje, než budou připraveni na kontakt.

Mají smysl pro čas, protože mluvili o milionech let, ale měl jsem problémy zkoordinovat to v diskusi o zákonech relativity, kde se mění čas. Také si jsou vědomi budoucnosti, protože mi řekli, že budeme mít zkušenost se třetí světovou válkou, a že přesně vědí, kdy začne. Chtějí, aby se všichni lidé sjednotili a usilovali o skutečný mír pro celou planetu, bez rozdílu rasy, vyznání nebo názorů, protože v příštích několika letech uděláme největší objev v historii planety - objev Boha, jako konečné pravdy.

„Ale jak je to možné,“ řekl jsem, „protože my už věříme v Boha.“ Jejich odpověď byla: „Vy jste nikdy nevěřili v Boha v jeho skutečné podobě“ a já myslel, že vím, co to znamená. Říkali, že je velký, nepoznatelný, a že mu nelze dát žádné jméno. Řekli mi, že musíme rozlišovat mezi vnitřními a vnějšími silami a začal jsem chápat, že nemáme hledat Boha mimo nás, když ve skutečnosti ON je uvnitř nás a že Boží království je v každém z nás. Musíme to nejprve pochopit, abychom mohli žít v míru a porozumění se všemi lidmi.

Řekli mi, že oni byli také posly z nebe, kteří varovali Lota před zničením Sodomy a Gomory. To byla pro mne velká senzace. Řekl jsem jim: „Jak můžete být soudci? Jak můžete zničit národ s tisícem lidí, včetně mnoha nevinných?“

Odpověděli: „To teď nemůžeš pochopit. Budeme se snažit ti to vysvětlit. Byli jsme vyslanci vyšší moci, která vládne ve Vesmíru a museli jsme dát věci do pořádku, což se v případě Sodomy a Gomory přesně stalo. Poslali jsme posly varovat lidi, ale odmítli je pochopit a nevěřili jim to, co se dělo nad jejich hlavami. Čas se završil a museli být zničeni. Myslel jsem si, jak jste je mohli odsoudit a řekl jsem, že to nemohu pochopit, ale rád bych znal detaily, asi bych je také nepochopil. V té době to již pro mě nebylo důležité vědět, protože tam byly důležitější věci.

Řekli mi dobu začátku třetí světové války, a také, že oni byli iniciátory a poradci při stavbě velké pyramidy, která má významnou roli v historii Země. V budoucnu objevíme dvě města v pralesích Jižní Ameriky, kde existují záznamy o původu pozemských ras, odkud přišly, jakou mají historii, kde je to zapsáno a proč se to stalo.

O třetí světové válce říkali, že bychom mohli oddálit tuto dobu o 3 nebo 4 roky a její intenzita by tak poklesla, ale že samo lidstvo to musí udělat, protože jim není dovoleno zasahovat ani omezovat svobodu jednání civilizace při jejím vývoji. Pochopil jsem, co to znamená zcela jasně a nemusel jsem se ptát dvakrát. Oni však rychle odpověděli na všechny mé otázky.

Když jsem se jich zeptal, jestli bychom mohli někam letět, řekli mi: „Jsme již na cestě, od chvíle, kdy jsi vstoupil na naši loď. Ukázali mi na speciální monitor s funkcí jako velký dalekohled, takže jsem se mohl dívat ven a měl jsem podivný dojem, jako bych vyšel do prostoru, který byl zcela nehybný. Neměl jsem žádný pocit zrychlení. Připadalo mi to jako v letadle, které ještě stojí na zemi a vůbec se nehýbe. Neslyšel jsem žádný zvuk a nemohl jsem zachytit žádný pohyb. Ten, co seděl vpředu u jednoho panelu, který se rozsvítil řekl: „Zde je tvůj dům.“ Stojíme 5 až 10 kilometrů nad ním, a zaměřili jsme ho do tohoto teleskopu. Řekli, že to je elektronické zařízení, ale muselo být o hodně dokonalejší jako jakékoliv naše elektronické systémy, protože to mohlo pronikat stěnami a kovy a já jsem mohl vidět moji spící rodinu. Zeptal jsem se jich, jestli bychom se mohli podívat na něco jiného a loď, která se vznášela se nad mým domem se začala pohybovat a já jsem se mohl podívat na dvě široké ulice ve městě, kde jsem viděl auta a lidi v ulicích.

Čas plynul a my jsme stále hovořili. Podíval jsem se na hodinky a hned jsem se musel podívat znovu. Bylo na nich přesně 20:25, jako v okamžiku, kdy jsem nastoupil. Krhisnamerk řekl: „Tvoje hodinky nefungují, pokud jsi v lodi.“ a zasmál se. Zeptal jsem se ho, co to způsobilo a řekl mi: „Právě, když jsi přišel do blízkosti této lodě, tak je její energie zastavila. Možná už nebudou znovu fungovat.“ Musí mít jiný pojem o čase než my, protože jsem neviděl na palubě jakékoli hodiny. On se jen usmál a dál už o tom nemluvil a já ho nechtěl obtěžovat tím, jak dlouho jsem byl na palubě, stejně na tom asi nezáleželo. Pak mi vykládal něco o všech našich náboženstvích, která jsou v této době, nesměl jsem to však rozšiřovat. Řekl mi něco o dopisech ve Fatimě, ve kterých je všechno uvedeno. Tehdy jsem pochopil to, co jsem se naučil už v Mormonské církvi, že v srdci všech lidí jsou ukryty velké pravdy všech dob, které čekají na probuzení, a že toto probuzení musí přijít zevnitř nás. Mluvili jsme ještě o mnoha jiných věcech, které mi přišly na mysl.

Dali mi jakýsi druh čokolády, zabalený ve fólii, kterou jsem otevřel a jedl. Mělo to chuť jako „sabajon“, což je druh slabého alkoholu, prodávaného v Kolumbii a můj hlad úplně zmizel. A pak mi řekl: „Máme něco, co chceme, abys to pochopil jako velmi důležité.“ Moje tělo se začalo celé zahřívát. „Budeš jíst něco, co je velmi užitečné a co ti bude chutnat.“ Přinesli mi něco jako velkou bílou kukuřičnou placku a řekl mi, abych to okusil. Zlomil jsem ji a dal si sousto do úst. V okamžiku jsem ucítil příjemný teplý pocit. Myslel jsem v té chvíli, že mě něčím omámili.

Krhisnamerk řekl: „Víš, co jsem ti řekl, že? Židé tím byli krmeni 40 let na poušti.“

„To je mana?“, Odvětil jsem. „Samozřejmě, právě jsi jedl manu a nebudeš mít hlad po dobu 24 hodin. Dala ti velkou energii, máme ji přichystanou i pro nás.“ Pak se začaly různé myšlenky vkrádat do mé hlavy tak rychle, že jsem je nemohl ani uspořádat. Myslel jsem na Eliáše a Mojžíše a pak jsem se vrátil do současnosti. Cítil jsem se, jako bych se zbláznil. Smáli se tomu a jen mě pozorovali.

„My jsme byli jedni z těch, kteří pomáhali Židům. Naše velké lodi byly vždy dobře maskované. Nemohly být vidět kvůli obalu vibrační energie, i když stály přímo nad hlavami lidí.“

Nemohl jsem to pochopit a já to dodnes nechápu. Mám sice o tom trochu více znalostí, ale stejně tomu všemu ještě zcela nerozumím. Lidé se mě ptali na mnoho věcí a já se jim snažil odpovědět, ale musel jsem přiznat svoji nevědomost o této vyspělé civilizaci, jako toto, i když se mi snažili vše vysvětlit co nejjednodušeji, abych to pochopil. Po tom jídle jsem byl ospalý, tak mě nechali spát asi tři hodiny. Pak přišli a probudili mě. Ležel jsem na velmi pohodlné posteli a na místě, kde jsem ležel, jsem zanechal otisk svého těla.

„Promiňte, Enrique, že jsme tě probudili, ale máme pro tebe další podněty. Dostaneš poslední informace a blíží se doba, kdy tě vysadíme na místě, kde jsme se setkali“, řekli. Cramacan někam šel a nevracel se. Kroužili jsme nad východní plání a ukázali mi místo, které

bylo jasně osvětleno. „Tohle bude místo, kde se příště setkáme.“ Vypadalo dobře a bylo blízko dálnice.

„Zde se opět setkáme 18. tohoto měsíce v 8:00 ve večerních hodinách.“ Loď pomalu sestupovala, takže jsem se mohl dobře podívat na toto místo. Viděl jsem dlouhou dálnici, která běžela přes hory. Snažila jsem si o tom místě vše zapamatovat a napadlo mne, že bych sem mohl přijet na koni.

Pak mne vysadili přesně na místě, kde mě vyzvedli. Rozloučili jsme se vřelým objetím. S Cyrilem Weissem jsem vždy mluvil španělsky. Ostatní se rozloučili tak, že mi poklepali na rameno. „Na viděnou“ řekl Cyril a já jsem sestoupil na zem. Nechali mě tam kolem 05:00 hod. ráno. Chvilku jsem spal a když jsem se probudil, viděl jsem, že mé hodinky běží a je na nich 11:15. Opustil jsem to místo a běžel tak rychle, jak jsem mohl. Chtěl jsem říct celému světu, co se stalo. První člověk, kterého jsem potkal, byl zemědělec, vedoucí osla a toho jsem se zeptal, kolik je hodin... On odpověděl: „Téměř 8 hodin ráno, pane.“ Spočítal jsem si, že jsem tedy spal asi tři hodiny. U silnice jsem chytil autobus a nemohl jsem se dočkat, až to všem povím. Chtěl jsem to říct celému světu, co jsem právě prožil a chtěl jsem všechny lidi obejmout. Byl jsem šťastný. Když jsem se vrátil k domu, odkud jsem v noci odešel, našel jsem tam asi 60 lidí, kteří na mě čekali.

Vyprávěl jsem jim, jak jsem se setkal s mužem, se kterým jsem měl telepatické kontakty a začal vykládat své zážitky. Řekl jsem jim o válce a jejím načasování, o velikém ničení a velké náboženské moci na Zemi a letech, které nám zůstávají na normální život. Nikdo mi samozřejmě nevěřil. Mysleli si, že útočím na náboženství a společnost z nějakého mého osobního důvodu. Už nikdy jsem pak na veřejnosti více neřekl, protože jsem viděl, že by to způsobilo jen zmatek a možná i škodu. Mohl jsem jen doufat, že jednoho dne všichni lidé dospějí k pochopení záležitostí, o kterých jsem byl informován. To je vše, co mohu nyní říci o mém prvním kontaktu.

DRUHÉ SETKÁNÍ (vypráví Enrique Rincon)

Druhé setkání se konalo 18. téhož měsíce, jak bylo naplánováno a já jsem byl pryč 26 hodin. Informace, které jsem získal, byly úžasné a velmi znepokojující a mohl bych o tom napsat celou knihu. Bylo tam také hodně informací, které nemohu říci nikomu, v tomto případě dokonce ani mým přátelům.

Šel jsem na místo setkání ve stanovený čas. Bylo to ve východní Kolumbii. Okolnosti tohoto setkání však byly trochu jiné. Dorazil jsem tam o 15 minut dříve, na koni s průvodcem, kterému jsem zaplatil 120 pesos. On mě nechal na určeném místě a abych byl nerušen, ponechal mě v džungli v noci samotného. „Později mě tady vyzvednou v džípu“, řekl jsem. „Aha, pojedete na ranč Fulanos de Tal“, řekl a já jsem odpověděl: „Přesně tak. To je místo, kde budu.“

„Ale v tomto čase je to zde velmi nebezpečné. Mohou tu být tygři.“

„Neboj se o mě,“ řekl jsem, „Pokojně odejdi“. Zaplatil jsem mu, nasedl na koně a nechal mě tam.

Setkání se neuskutečnilo v 8:00 večer, jak bylo dohodnuto, ale spíše ve 03:00 hod. ráno. Chodil jsem asi 50 metrů tam a zpět, ale nechtěl jsem opustit určené místo. Díval jsem se na jasné a bezmračné nebe a čekal, když se náhle ve 03:00 hod., objevila kosmická loď venušanského typu, pomalu sestoupila a přistála na 3 „nohy“. Krhisnamerk vystoupil a řekl: „Bratře, tady jsem! Minutku počkej“ a pak dodal: „Teď pojď, už můžeš vstoupit.“ A já přijal jeho pozvání. Uvnitř byly dvě malé bytosti. Nebyly jako ty z Plejád. Tyhle musely být jiné rasy. Řekl mi, že tyto nepocházejí z Plejád, ale z Merkuru a vezmou mě v této malé lodi. Malé plavidlo stálo na třech nohách, mělo průměr tak 4 až 5 metrů a nebylo vyšší než 2,2 metru.

Uvnitř mělo dvě podlaží. Vstoupili jsme středem do lodí po kovovém schodišti, asi jako do ponorky a šli hned do horní kabiny, která byla řídicí místností. Neviděl jsem moc ven, protože jsme téměř okamžitě odletěli do mateřské lodě.

Nechtěl jsem se ptát, proč jsem musel tak dlouho čekat, protože jsem se obával, že jsem mohl být napaden hadem nebo tygrem. Kdyby mne pokousal jeden z jedovatých hadů, mohlo by být za 5 minut po mě a totéž by se stalo po napadení tygrem. Pak jsem si vzpomněl, že jsem nebyl pokousán ani komáry, což bylo nemožné, pokud by místo nebylo nějakým způsobem chráněno. Tak jsem si myslel, že důvodem zpoždění, může být i zkouška mé trpělivosti. Neřekli mi to, ale měl jsem pocit, že mě testují, jak dlouho to vydržím. Byl jsem šťastný, že jsem prošel jejich testem. Pak otevřeli vstup, zpustili žebřík a odletěli jsme.

Vysvětlili mi, že ti dva z podivné lodě, velmi odlišné od ostatních, srpovitého tvaru, jako obrovská velryba, pracují na snížení smogu a znečištění ovzduší v Bogotě. Viděl jsem další lodě s podobou luku, řekl bych, že vypadaly jako velryba, která spolkla Jonáše. Tato místa Bible jsou mi blízká, pomyslel jsem si. Tito mimozemšťané měli jistě kontakt s mnoha z našich proroků. To nás může vést k novému pojetí vesmírné teologie, řekl jsem si, jako na sletu čarodějnic, kde se lidé také mohli spojovat s vyššími bytostmi, které budeme hrdě nazývat bratry, až postoupíme k tomuto pochopení a navážeme hromadné kontakty s těmito inteligencemi.

Nechali mě čekat na stejném místě jak jsme se dohodli, když si mě poprvé vyzvedli. Bylo mnohem blíže k dálnici. Zeptal jsem se jich, proč nechtějí navázat kontakt s více lidmi a s vládami, řekli mi na to, že s tím mají zkušenosti a stačí jen jeden důvod, proč to nemohou udělat.

Bylo stále světlo, muselo být kolem 05:30 ráno, když mě přinesla malá loď se třemi členy posádky, aby mne vysadili. Na statcích lidé právě vstávali ke krmení dobytka a dojení. Malé plavidlo udělalo okruh nad nějakými lidmi dole na zemi. Dva muži tam dojili krávy v malém chlévě za domem. Viděli jasné světlo a vyskočili, kráva kopl a převrátila vědro mléka a muži vyběhli ven, jako by uviděli ďábla. Rychle jsme vyletěli nad nějaké mraky, kde nás nemohli vidět. Pak vyšel farmář a muži mu ukazovali na oblohu a vzrušeně mávali rukama. Vyšla nějaká žena a asi osmileté dítě, všichni se dívali nahoru, ale nemohli nic vidět. Stále jsme se ukrývali v mraku. „Pozoruj jejich reakci“, řekl jeden. „Ano, není ti potřeba vysvětlovat, jakou jsme způsobili paniku.“ „Tito lidé jsou pouze zemědělci“, řekl jsem. „Nyní provedeme experiment s různými lidmi“, řekl mimozemšťan. Letěli jsme nad dálnicí, kde jsme viděli, jak se blíží nákladník s dobytkem. Nechali jsme ho projet. Pak jel Jeep, který jsme také nechal projet. Za ním jel pikap a další auta velmi blízko, asi 100 až 120 metrů za sebou. „Necháme je projet. Tamhle přijíždí osamocené auto, žádné další nejede v blízkosti kilometrů“, řekl mimozemšťan. Zaujali jsme vyšší pozici, aby nás nemohli vidět. Já jsem je však vidět mohl, prostřednictvím elektronického přístroje který měli, dokonce jsem viděl i dovnitř auta - byli tam dva muži v oblecích. Jeden řídil, zatímco druhý seděl vedle a něco říkal. Na zadním sedadla jiný člověk s vyhrnutým límcem spal. Pánové se zdáli být jako kultivovaní lidé střední třídy, podle jejich oblečení a vzhledu jejich auta. My jsme pomalu sestupovali. Vznášeli jsme se před nimi vedle silnice. Oni byli tak překvapeni, že nás vidí, že náhle zastavili a dva muži vpředu otevřeli své dveře a běželi pryč.

on the second trip Enrique C. Rincon could watch from inside of the ship the scared people when they saw the small ufo.

Ten další nevěděl nic o tom, co se odehrává a padl na sedadlo, když řidič prudce zabrzdil. Vystřčil hlavu z okna a něco křičel, protože jsem viděl jeho otevřenou pusou. Když viděl naši loď, která se zastavila bokem o něco výše, vyběhl a roztrhl si kabát, jak se snažil vyškrábat přes plot z ostnatého drátu. „A takové budou reakce všech“, řekl můj společník, „myslíš si, že je to odpověď na tvoji otázku?“

„Bratři,“ řekl jsem, „i když vím, že já jsem s vámi, a to je už podruhé, co jsme se setkali, s vědomím, že jste mnohem pokročilejší živé bytosti ve vývoji, existuje mnoho věcí, které stále nechceme pochopit. Doufám, že přijde doba, kdy to budeme schopni udělat“. Cítil jsem se velice poctěn a výrazně zahanben. Oni pokračovali, když se mi svěřili o posledních zkušenostech v Peru.

NOVÁ SETKÁNÍ

První setkání se konalo dne 25. července 1974, kdy mě Guadalupe a Monserrat, kteří tvrdili, že jsou astronauti, potkali v Bogotě. Bylo asi pět ráno a já jsem strávil 45 minut v kosmické lodi hovorem s nimi. Zůstali jsme v kosmické lodi na zemi a nikam neletěli. Tato loď se také opírala o tři nohy, byla podobná na tvar Adamského lodi, ale mnohem menší. Ta Adamského byla mnohem větší. Tato loď neměla větší průměr než 9 metrů a ne více jako 2,80 metru na výšku. Astronauté, které jsem viděl nebyli vyšší, než jeden a půl metru. Oba měli stejnou světlou pleť, vypadali podobně jako ti z Plejád, ale byli menší. Viděl jsem ještě další z Orionu - Ortona, Yamaru, Yonica, Yaraka a další. Nikdy s nimi nebyly žádné ženy.

Ve druhém setkání, 18. listopadu 1974, jsem viděl na pár minut i dvě ženy, byly velmi krásné. V té době jsem na mateřské lodi viděl i velmi podivné bytosti. Nemohl jsem říci, zda to byli lidé nebo roboti, ale mohli se se mnou setkat a mluvit. Automatický vstup se otevřel a

jeden z nich prošel. Měl velkou hlavu jako basketbalový míč s průhlednou helmou. Myslel jsem, že mohu vidět jeho mozek, žíly a orgány, oči měl velké a otáčel jimi jako leguán, takže se mohl dívat na všechny strany kolem sebe. Kráčel, jako by to byl robot, měl tenkou šedou uniformu, boty a rukavice tmavě modré a nějaké barevné knoflíky v pase, který byl štíhlý jako u ženy, měl široká ramena a trojúhelníkový trup. Dveře se otevřely, uvnitř bylo světlo a on vstoupil. Všichni se obrátili, podívali na něj a já pokračoval s nimi v hovoru. Neptal jsem se na to, když jsem spatřil na jeho zádech, na rameni, jakýsi symbol, Až do této doby jsem neviděl žádný druh označení.

To bylo poprvé, co jsem to viděl a bylo to velmi podivné. Pokusil jsem se ten symbol nakreslit, ale zapomněl jsem jednu horní část. Vypadal asi jako „H1“, ale něco jiného bylo nahoře a nemůžu si vzpomenout, co to bylo. Měl jsem pocit, že mi schválně dovolili, abych viděl tuto bytost a věděl, že takové existují. Viděl jsem také obra vysokého asi 2,8 metru, řekli mi, že to byl Jovian. Nikdy se mnou nemluvil a vždy držel své ruce zkřížené. Sledoval mě s úsměvem po celou dobu a nikdy neřekl jediné slovo. Zdálo se, že všechno pochopil.

Podivná věc se stala s mým kuličkovým perem. Vzal jsem si pero, abych načrtl Sluneční soustavu na dotaz, který přišel anonymně do novin "El Tiempo" v Bogotě. Pisatel měl údajně navázal kontakt s bytostmi, vypadajícími jako Indové, které přiletěli létajícím talířem. Řekli mi, že přišli z planety podobné Zemi, že je to její dvojče, usazené se na stejné oběžné dráze, ale na opačné straně od Slunce, takže je nikdy nemůžeme vidět. Chtěl jsem se zeptat, jestli taková možnost existuje a vzal jsem si pero a papír k nártu oběžné dráhy a chtěl jsem zjistit, jestli jsem tomu správně porozuměl. Když jsem vzal propisku, všichni projevíli o ni velký zájem, zejména Jovian. Krhisnamerk mi řekl, ať mu ji ukážu. Vzal si ji a prohlížel, pak ji vrátil. Zeptal jsem se, proč je o pero takový zájem a Krhisnamerk řekl: „To je proto, že máme něco velmi podobného, ale musíš to vidět“. Vzal nějakou tabulku a chtěl, abych něco napsal. Tady jsou papíry. Vzal jsem si stránku, která byla téměř průhledná a zastavil ruku nad ní. "Nakresli, co se ti líbí - udělej nártek.“ Pak se to stalo.

Ptali se mě, jestli bych mohl namalovat dům, kde jsem žil jako dítě, pokud si mohu vzpomenout a já řekl, že ano. „Ale nemohu to namalovat, protože neumím vůbec kreslit,“ řekl jsem. „Tak nakresli cokoli“ Řekl jsem, že jsem maloval motýly, když jsem byl malý kluk ve škole a oni mi řekli, ať to zkusím. Tak jsem začal stiskem tlačítka, které bylo menší, než na našich propiskách a ve chvíli, kdy jsem stiskl tlačítko, pero začalo samo vibrovat v ruce, slyšel jsem tichý zvuk a cítil jemné vibrace. Ale nejvíce překvapující věc se stala v okamžiku, kdy jsem začal kreslit motýla. Vypadal plasticky a ve věrných barvách. Zíral jsem. „Ale jak je to možné?“ Smáli se a vysvětlili, že: „Cokoliv si ti vybaví v mysli, tak to nakreslíš přesně tak, jak si to představuješ, v barvách a v přesné velikosti. Tento přístroj zachycuje přesně vibraci myšlenek, barvu a velikost toho, na co právě myslíš a přesně to reprodukuje. Přístroj přijímá myšlenkový obraz a promítá to pak do nártu. Byla jsem jako omámený a pak jsem pochopil jejich zájem o mé pero, která vypadalo podobně.

Za dva dny poté, 24. a 25. prosince 1974, mě vzali do energetického vortexu v Andách. Byl jsem v Caracasu na konferenci, když mě kontaktovali a domluvili si schůzku. Nastoupil jsem na palubu kosmické lodi mezi dvěma malými vesnicemi, poblíž Caracasu. Jedna se nazývala El Jui Quito a druhá, kde žije mnoho Němců, se jmenovala Colonia Tovar. Odtud jsme letěli asi 5 minut do vortexu. Bylo to v pohoří Peru, v nadmořské výšce 4.200 m, mezi Marcahuasi a Macchu Picchu.

Tyto bytosti mají podvodní základny v jezeře Titicaca a také pod mořem. Byla jsem převezen do jedné ze základen na dně Mariánského příkopu. Napíšu sci-fi příběh, kde budu schopen podrobně popsat, co se děje v mořských hlubinách. Nějakým způsobem musím tyto informace zveřejnit a věřím, že nadešla doba, kdy ostatní lidé ve Venezuele a celá veřejnost, změní svoje názory, týkající se létajících talířů. Pokud to přijmou jako skutečnost, budeme vědět proč. Pokud s tím nesouhlasí, chceme také vědět proč. Bude to sloužit k ověření

informací, které máme a které mohou být zveřejněny. Trochu doufáme, že dávat tyto informace pro veřejnost v míře, která ještě bude akceptovatelná, připraví lidi na den, kdy budou mít osobní zkušenosti s UFO a doufáme, že nepodlehnu panice, a že se budou aspoň trochu připraveni na to, co se bude dít.

Člověk se může rozhlédnout a vidět, že jsme využili jen málo z obrovského množství znalostí a zkušeností, které máme. I to málo však je příliš mnoho, dokonce i pro většinu z UFO klubů. Poslali by kontaktery na léčení, jakmile ti se rozhodnou, odhalit něco o tom, co se s nimi dělo. Bylo by lépe, abyste nic neříkali a využili tiše tyto zkušenosti, což je přesně to, co většina z nich, udělala po jejich první zkušenost s veřejností. Může se stát, že tyto zkušenosti mají už roky a popis kontaktů a rozhovorů by už vyplnil mnoho svazků. Podmořská základna v Tichomoří by sama stačila na jednu knihu.

Zavázali jsme se, přeložit úplnou zprávu Enrique Castillo Rincona o jeho kontaktech z původní španělštiny do angličtiny, pro vaše pochopení. Náš pracovní název pro tyto zprávy je „UFO KONTAKT OD SHI-EL-JAGO“, to je název, kterým mimozemšťané nazývají své domovské slunce někde tam, co jsou Plejády.